

partement i Indenrigsministeriet. Ministeren gjorde tillige opmærksom paa, at han om denne Sag havde forhandlet med Tingenes Finansudvalg, og at der i disse havde været enstemmig Tilslutning til Nødvendigheden af denne midlertidige Oprettelse af et Departementschefsemede, som det var — og som det er, saa længe der ikke er vedtaget nogen Lov. I Folketingets Finansudvalg var vi enige i og klare over, at selv bortset fra de ekstraordinære Forhold, der har forøget Arbejdet navnlig i Indenrigsministeriet saa ualmindelig stærkt, vilde det kun være et Tidsspørgsmaal, naar det blev nødvendigt at oprette et nyt Departement i dette Ministerium. Naar vi altsaa allerede i Fjor i Finansudvalget mente at kunne give vor Tilslutning til Ministerens Ønske om paa det daværende Tidspunkt at gaa til midlertidig at oprette et Departementschefsemede, var det vel ud fra Forstaaelsen af, at det under de nuværende ekstraordinære Forhold var ønskeligt allerede den Gang straks at faa dette nye Departement oprettet; men det stod os paa den anden Side klart, at selv naar de ekstraordinære Forhold ophørte, vilde der ikke kunne blive Tale om, at der saa vilde være et Departementschefsemede for meget i Indenrigsministeriet. Jeg maa maaske have Lov til at sige, at det er min personlige Opfattelse, at Arbejdet, bortset fra det ekstraordinære, er steget i den Grad, at det vilde være uoverkommeligt for een Departementschef at have alt det baade af kommunalt og socialt, der efterhaanden er samlet i Indenrigsministeriet, under sig.

Der er derfor heller ikke fra mit Partis Side noget at indvende imod, at man ved at vedtage det foreliggende Lovforslag gør det midlertidige Departementschefs- og det midlertidige Kontorchefsemede faste. Det er altsaa ikke saaledes, at vi mener, at der kun skulde være Brug for dem af Hensyn til de ekstraordinære Forhold, tværtimod er det vor Haab, som det vel er alles, at indenfor alt for lang Tid de Forhold, der har givet det store Arbejde i Indenrigsministeriet, maa ændre sig, saaledes at det ikke af den Grund er paakrævet at have det store Personale i Indenrigsministeriet.

Naar jeg senere efter Forhandlingens Slutning vil foreslaa, at Sagen — paa ny, maa jeg vist sige — bliver Genstand for Overvejelse i Finansudvalget, er det altsaa ikke af Hensyn til Betænkeligheder ved disse Embeders Oprettelse, men fordi det dog vist er rigtigt, at der bliver Lejlighed

til Forhandling med Ministeren om, hvorledes Sagerne, naar vi kommer ud over de nuværende ekstraordinære Forhold, skal fordeles mellem Departementerne. En Gang imellem bliver der talt om — og der kan siges meget til Fordel for en saadan Betragtning —, at der bør være et særligt socialt Departement under Indenrigsministeriet. Og det er rigtigt, at det er den Del af Ministeriets Arbejde, som vedrører de sociale Sager, der særlig er vokset. Men jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg dog har mine Betænkeligheder ved en saadan Deling af Sagerne, at de sociale bliver noget for sig, de kommunale og de øvrige Sager, der hører under Ministeriet, noget for sig. Der er paa en Mængde Omraader saa megen Forbindelse mellem de sociale og de kommunale Sager, at det vilde være overordentlig uheldigt, om det var en Departementschef og de under ham hørende Kontorer, der selvstændigt behandlede de sociale Sager, og en anden, der havde de kommunale. Den Sag, vi lige har behandlet, er et af de Hundreder af Vidnesbyrd, der kunde fremdrages om, hvordan det sociale og det kommunale griber ind i hinanden. Jeg vilde i hvert Fald nødig være med til ved Oprettelsen af dette Departementschefsemede, der altsaa i og for sig slet ikke er begrundet i de ekstraordinære Forhold, som Krigen har medført, at slaa fast, at vi kunde tage en Deling efter det sociale for sig og det kommunale for sig.

Jeg vilde, som sagt, sætte Pris paa, at der i et Udvalg blev Lejlighed til at drøfte dette Spørgsmaal lidt nærmere og faa klare Udtalelser, saa vidt de kan fremsættes allerede paa det nuværende Tidspunkt, fra Ministeren om, hvordan han tænker sig Arbejdet delt mellem de to Departementschefer. Det vilde være retledende for Tinget, ligesom det vel ogsaa for Administrationen kunde være af Betydning at faa at vide, hvorledes Tingets Grupper stiller sig til dette Spørgsmaal, der efter min Mening ingenlunde er af ringe Vigtighed.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til baade hurtig og velvillig Forhandling.

Kofoed: Det fremgaar af Anmærkningerne til Lovforslaget og af de Oplysninger, den højtærede Indenrigsminister fremsatte ved dets Forelæggelse, at Hensigten med dette Lovforslag er at fastslaa som endelig en Ordning, som i Virkeligheden allerede er truffet og truffet med Rigs-